

Posudek vedoucího bakalářské práce

Denisy Vesecké

Vila Miroslava Zátky, Husova 11

Vila Miroslava Zátky v českobudějovické Husově ulici z roku 1933 patří bezesporu k nejvýznamnějším stavbám 20. století v jihočeském regionu. Váže se úzce na modernistické tendence první poloviny 20. století, především na estetiku funkcionalistické a puristické architektury a bylo by prospěšné posuzovat ji v kontextu tzv. International Style, nazvaného podle stejnojmenné výstavy v New Yorku v roce 1932.

Denisa Vesecká si ve své bakalářské práci stanovila za úkol vilu, jejího stavebníka, architektky a stavitele představit a zhodnotit. Svoji práci rozdělila do devíti kapitol, včetně úvodu a závěru a doplnila obligátní bibliografií a obrazovou přílohou.

V kapitole „Literatura a prameny“ uvádí autorka nejenom relevantní literaturu k samotné stavbě a jejím tvůrcům, ale i dostupné publikace k osobě objednavatele a jeho rodiny. Zde by bylo potřebné doplnit bližší údaje týkající se citací časopiseckých a neopominout ani primérní literaturu uváděnou v přehledových pracích.

Prezentace rodiny Zátků a především stavebníka Miroslava Zátky, významné osobnosti českobudějovického politického, hospodářského a kulturního života mezi dvěma válkami, je logickým úvodem k pojednání o stavbě samotné.

V další kapitole je představena sama stavba v logickém sledu stavební historie, lokalizace v městském intravilánu, popisu stereometrických těles, půdorysu a fasád. Následuje pojednání o tvůrcích vily, pražských architektech Josefu Šléglovi a Jaroslavu Stránském a autorka se v něm zaměřuje na jejich budějovické realizace.

V kapitole „Zátkova vila v kontextu architektury 20. století“ se Denisa Vesecká věnuje především estetice holandského neoplasticismu hnutí De Stijl. Není sporu o tom, že holandská architektonická moderna měla velký vliv na naše architektky již dříve - viz Kotěrovu tvorbu před první světovou válkou. Avšak neměli bychom zapomínat v této souvislosti ani ostatní aktéry International Style, jakými byli Le Corbusier, Neutra či Mies van de Rohe.

Výčet staveb holandského neoplasticismu je pro pochopení jeho estetiky dostačující. Bylo by však na místě poukázat na společné rysy se stavbou budějovické vily. To stejné platí i v případě Loosova „Raumplanu“.

Statě bakalářské práce Denisy Vesecké, počínajíc osmou kapitolou, lze považovat za appendix, eventuelně exkurz. V nich se autorka zabývá budějovickou, případně jihočeskou architekturou první poloviny 20. století, městským urbanismem, vilovými stavbami. Pro čtenáře neobeznámené s dějinami moderní architektury jihočeského regionu se zde nabízí solidní a faktograficky bohatý úvod do problematiky. Postrádat bude však patrně návaznost na problematiku Zátkovy vily, která tak stojí vývojově v solitérní exponovanosti.

Práce Denisy Vesecké je vybavena kvalitní obrazovou přílohou. Poznámkový aparát by vyžadoval ještě redakční úpravy. Hendikepem práce jsou drobné nepozornosti v odkazech: v textu se uvádí vyobrazení vily Henny s číslem 37, v obrazové příloze pod tímto označením najde čtenář kompozici Piet Mondriana. Práce Denisy Vesecké trpí i na několika místech stylistickými rozpaky a jazykovými lapsy, což je podle mých recentních zkušeností z četby českých studentských prací bohužel velmi rozšířeným jevem.

O samotné vile pojednává autorka na třech stránkách, i když jejímu popisu dispozice a fasád se nedá nic vytknout. Je to škoda, neboť není pochyb, že by dokázala z analýzy vily Miroslava Zátky a její komparace s dobovou produkcí vytěžit daleko více.

Přes tyto výtky doporučuji bakalářskou práci Denisy Vesecké k obhajobě a hodnotím predikátem „velmi dobře“.

9. 6. 2015

Petr Fidler